

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **M. H.**, zastoupená Mgr. Olgou Strakovou (dříve Volmanovou), advokátkou se sídlem Radniční 7a, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad – Jihočeský kraj**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2007, č. j. KUJCK 31530/2007/2 OLVV P 84, o přestupku proti občanskému soužití, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 2. 2008, č. j. 10 Ca 236/2007 – 19,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu – Jihočeský kraj (dále jen „žalovaný“) ze dne 26. 10. 2007, č. j. KUJCK 31530/2007/2 OLVV P 84. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, správního odboru – oddělení přestupků (dále jen „magistrát“), ze dne 17. 9. 2007, č. j. spr. př. – 2370/2007-Kv, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou z přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustila tím, že dne 9. 5. 2007 v době kolem 05:45 hodin v Č. B., ul. H., v domě č. x, nezabezpečila svého psa rasy anglický setr. Ten na chodbě domu následně zranil (kousnul do zadní části stehna pravé nohy) doručovatelku denního tisku, čímž jí způsobil poranění,

kteře si vyžádalo lékařské ošetřeni bez následné pracovní neschopnosti či doby léčeni. Podle právního posouzení provedeného magistrátem stěžovatelka tedy jinému z nedbalosti ublížila na zdraví. Za uvedené protiprávní jednání jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč a současně povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč.

Stěžovatelka označuje za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že právní posouzení skutkových zjištění ze strany krajského soudu je v rozporu se subjektivním pojetím odpovědnosti za přestupek, neboť odpovídá objektivní odpovědnosti. Podle názoru stěžovatelky v řízení měly být zohledněny všechny skutečnosti svědčící jak v její prospěch, tak nepospěch. Bylo povinností krajského soudu vzít v úvahu stěžovatelkou namítané skutečnosti (povaha psa, místní a časové okolnosti), které u ní vylučují znak nevědomé nedbalosti spočívající v tom, že měla a mohla vědět (důvodně předpokládat), že se v domě nachází třetí osoba. Bylo přitom nutno zohlednit, že k ponechání psa bez vodítka a bez náhubku nedošlo na veřejném prostranství, ale v uzavřeném prostoru jí spoluvlastněného domu. Krajský soud se tak dle stěžovatelky vůbec nevypořádal s otázkou ochrany vlastnického práva, resp. tuto při svých úvahách zcela opomenul, a stejně tak se nevypořádal s otázkou, zda o eventuální přítomnosti poškozené mohla stěžovatelka vědět. V kasační stížnosti je dále vyjádřen nesouhlas se závěrem krajského soudu, že jiný spoluvlastník není povinen informovat ostatní spoluvlastníky o pohybu třetí osoby v domě. Stěžovatelka rovněž odmítá závěr krajského soudu, že jednala neopatrně ve vztahu k neurčitému okruhu osob. Případnou subjektivní stránku je totiž podle jejího názoru třeba hodnotit pouze ve vztahu kontaktu jejího psa k poškozené. Závěrem stěžovatelka zpochybňuje samotný fakt, že její pes poškozenou kousl. Nebylo prokázáno, že by si poškozená nechala ošetřit zranění způsobené jejím psem, pokud se k lékaři dostavila teprve až v 11:45 hodin.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvádí, že trvá na svém rozhodnutí i jeho odůvodnění. Podle jeho tvrzení je nepochybné, že ke skutku došlo. Stěžovatelka nemůže argumentovat tím, že jako spolumajitelka domu nemusí zabezpečit svého psa ve společných prostorách domu a že se bez jejího vědomí v těchto prostorách nemají pohybovat cizí lidé. Z kasační stížnosti vyplývá pro žalovaného překvapující skutečnost, že si stěžovatelka neuvědomuje povinnosti, které jí vyvstávají jako chovatelce psa. Naopak je přesvědčena o tom, že povinnosti z tohoto důvodu vyvstaly jejím spoluobčanům a spolumajitelům domu. Žalovaný dále ve svém vyjádření konstatuje, že pro naplnění zákonných znaků skutkové podstaty přestupku proti občanskému soužití dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou, je postačující zavinění z nedbalosti, a to i nevědomé. V návaznosti na uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku krajského soudu zamítnuta.

Ze správního spisu žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Na základě oznámení Policie České republiky, obvodního oddělení České Budějovice, zahájil magistrát přestupkové řízení ve věci přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se měla dopustit stěžovatelka. Po prostudování postoupeného spisového materiálu rozhodl magistrát dne 12. 6. 2007 příkazem k uložení sankce za přestupek tak, že ji uznal vinnou z tohoto přestupku (blíže k samotnému jednání stěžovatelky viz výše) a uložil jí pokutu ve výši 500 Kč. V odůvodnění rozhodnutí magistrát konstatoval, že jednání stěžovatelky je objektivně prokázáno provedeným šetřením Policie České republiky, lékařskou zprávou MUDr. P. a vysvětlením oznamovatelky (zároveň poškozené) V. V. a stěžovatelky. Proti tomuto příkazu stěžovatelka podala odpor, v němž navrhla zastavení řízení, neboť ze spisu podle ní nevyplývalo, že by daný přestupek spáchala. Magistrát proto pokračoval v řízení a dne 17. 9. 2007 vydal rozhodnutí, kterým stěžovatelku shodně jako v příkazu uznal vinnou ze spáchání předmětného přestupku a uložil jí pokutu ve výši 500 Kč a současně povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč. Na základě vyhodnocení shromážděných důkazů dospěl k závěru, že stěžovatelka se předmětného skutku dopustila. Při stanovení druhu a výměry sankce (pokuta byla uložena v jedné šestině sankční sazby) magistrát přihlédl zejména ke způsobu spáchání uvedeného přestupkového jednání, následkům, okolnostem a osobě pachatelky. Pro bližší podrobnosti k průběhu správního řízení zdejší soud z důvodů přehlednosti a stručnosti rozhodnutí odkazuje na podrobnější odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a především krajského soudu.

O odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí magistrátu rozhodoval žalovaný. Ve svém rozhodnutí, jímž zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí magistrátu, uvedl, že správní orgán I. stupně řádně zjistil stav věci tak, že nejsou důvodné pochybnosti o tom, že stěžovatelka naplnila zákonné znaky skutkové podstaty uvedeného přestupku a míra zavinění jí byla dostatečně prokázána. Rovněž s uložení a výší sankce se žalovaný plně ztotožnil.

Ke stejným závěrům jako správní orgány obou stupňů dospěl i krajský soud, který rozhodoval o žalobě podané stěžovatelkou proti rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že v daném případě ve shodě se závěry žalovaného považuje za prokázané, že stěžovatelka zranění poškozené zavinila, a to ve formě nevědomé nedbalosti. Stěžovatelka podle jeho konstatování nevyvinula takovou míru předvídatosti a opatrnosti, jež je vyžadována od majitelů psů, aby zabezpečila ochranu zdraví spoluobčanů před útokem psa. Žalobu stěžovatelky proto krajský soud z výše uvedených důvodů zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatelka opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a rozsudek městského soudu dle jejího názoru též trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*

Podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích je přestupek spáchán z nedbalosti, ve formě nedbalosti nevědomé, jestliže pachatel *nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.*

Dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. b) téhož zákona *se přestupku dopustí ten, kdo jinému z nedbalosti ublíží na zdraví.*

Přestupkem je tedy protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především v tom směru, zda jednání pachatele přestupku bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. V projednávané věci byla stěžovatelce uložena pokuta za jednání, jímž stěžovatelka neměla v úmyslu spáchat přestupek, ale tím, že nezabezpečila svého psa, který napadl jinou osobu, k jeho spáchání došlo. Stěžovatelka podle žalovaného nevěděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým poměrům vědět měla a mohla. Uvedená charakteristika odpovídá zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že právní posouzení skutkových zjištění krajským soudem je v rozporu se subjektivním pojetím odpovědnosti za přestupek, v daném případě ve formě nevědomé nedbalosti. Krajský soud totiž nevzal v úvahu stěžovatelkou namítané skutečnosti ohledně přátelské povahy jejího psa a místních a časových okolností případu, které u stěžovatelky vylučují znak nevědomé nedbalosti.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti nejprve obecně konstatuje, že podstatou nedbalosti je nezachování opatrnosti, posuzované podle určitých kritérií stanovených zákonem. Tato kritéria požadované opatrnosti lze dělit na objektivní a subjektivní. Objektivní kritéria požadují na každém adresátu normy stejnou míru opatrnosti a předvídatosti (s přihlédnutím k případné zvláštní vlastnosti či postavení pachatele), jejich výrazem jsou okolnosti konkrétního případu a povinnost vědět. Subjektivní kritéria na druhé straně představují takovou míru opatrnosti, kterou je schopen zachovat pachatel v konkrétním případě, přičemž je nutno brát zřetel na jeho individuální charakteristiky a zvláštní okolnosti každého případu. Projevem subjektivního pohledu tak jsou osobní poměry pachatele a možnost vědět. Při posuzování zavinění je nutno vycházet z obou uvedených kritérií a všechny pojmové znaky (povinnost vědět i možnost vědět) musí být splněny kumulativně. Takovýto přístup pak zcela odpovídá institutu subjektivní odpovědnosti pachatele za jeho jednání. [Blíže k zavinění viz např. Kratochvíl, V. a kol.:

Trestní právo hmotné (obecná část), II. vydání. Brno, Masarykova univerzita 1996, s. 155 a násl.]

Krajský soud k zavinění stěžovatelky ve svém rozsudku uvedl, že stěžovatelka jako chovatelka a majitelka psa měla vyvinout vyšší míru opatrnosti a předvídavosti, jež je vyžadována od osob této kategorie. Ve správním řízení bylo podle krajského soudu jasně prokázáno, že při potyčce psa s poškozenou došlo ke zranění, přičemž to byl právě pes stěžovatelky, který nebyl dostatečně zajištěn a byl zcela bez jejího vlivu. Pro posouzení zavinění nejsou podle krajského soudu podstatné skutečnosti, týkající se např. povahy psa, či zda měla stěžovatelka vědomost o tom, že poškozená měla klíče od domu a kdy do domu dochází za účelem doručení denního tisku, nýbrž jen skutková zjištění a příčinný vztah mezi jednáním stěžovatelky, která ponechala psa volně pobíhat po společných prostorách domu, a napadením člověka.

Nejvyšší správní soud však navzdory části textu odůvodnění krajského soudu (citovaného stěžovatelkou v kasační stížnosti a zmíněného i v předchozím odstavci tohoto rozsudku) dospěl k závěru, že krajský soud vyhodnotil konkrétní okolnosti případu týkající se psa stěžovatelky, shodně jako to učinily i správní orgány. Takto lze usoudit ze samotného právního posouzení zavinění stěžovatelky ve formě nevědomé nedbalosti. Pokud by tyto okolnosti krajský soud fakticky vůbec nehodnotil nebo je hodnotil jinak, logicky by musel dospět k závěru o zavinění stěžovatelky ve „vyšší“ formě zavinění, a to vědomé nedbalosti. Ta spočívá podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích v tom, že *pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo obrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neobrozí*. Krajský soud však zjevně vzal v úvahu okolnosti týkající se psa stěžovatelky a místa, kde došlo ke zranění poškozené, neboť celou situaci z pohledu stěžovatelky nevyhodnotil tak, že by stěžovatelka věděla, že její pes může jiného člověka kousnout, a pouze spoléhala na to, že se tak nestane, nýbrž naopak dovodil, že stěžovatelka nevěděla, že by se její pes takto mohl zachovat, ačkoli to vědět měla a mohla. Hranice toho, zda krajský soud předmětné okolnosti posoudil, tedy leží mezi zaviněním ve formě vědomé a nevědomé nedbalosti, nikoli, jak předkládá stěžovatelka v kasační stížnosti, mezi zaviněním ve formě nevědomé nedbalosti a nezaviněným jednáním. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na srovnání skutkové situace a posouzení zavinění v tomto případě a ve věci rozhodnuté zdejším soudem rozsudkem ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53 (dostupné na www.nssoud.cz).

Je faktem, že nevhodné uspořádání odůvodnění rozsudku krajského soudu na první pohled svědčí spíše o opačném stanovisku a rozsudek v celém rozsahu tak není zcela přehledný, nicméně odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu obsahuje též obsáhlou pasáž zabývající se uvedenými skutečnostmi, které mají vliv na posouzení subjektivní stránky stěžovatelkou spáchaného přestupku. Krajský soud zde (polovina 9. strany rozsudku) výslovně uvádí, že je třeba vždy zvažovat i velikost a rasu psa, jeho obvyklé chování, návyky, ale také osobu, která ho hlídá, a prostor, kde k výběhu dochází. Stěžovatelka těmito okolnostem podle krajského soudu svoje jednání nepřizpůsobila, její pes se nacházel mimo možnost jejího účinného zásahu. Právě z této pasáže odůvodnění rozsudku krajského soudu je zřejmé, že soud vzal v úvahu jak objektivní, tak i subjektivní kritéria požadované opatrnosti, která je podstatou nedbalosti (srov. výše).

Skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky byly správními orgány též zhodnoceny, což se promítlo do výše uložené sankce (viz poslední odstavec str. 3 rozhodnutí magistrátu).

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud k tomuto bodu podotýká, že vlastník psa si musí být vždy vědom možnosti neočekávané reakce psa. Tomu odpovídá povinnost ovlivnit a kontrolovat jeho chování. Tuto povinnost stěžovatelka porušila, a tedy v dané věci šlo z její strany o zaviněné jednání. Nejvyšší správní soud se též ztotožňuje s názorem žalovaného, vysloveným v jeho vyjádření ke kasační stížnosti, dle něhož je nezbytné, aby si své povinnosti v prvé řadě uvědomoval majitel psa, případně osoba, které byl pes svěřen, jelikož za chování psa nese primárně odpovědnost právě tento subjekt a nikoli ostatní osoby.

Krajský soud se dále dle názoru stěžovatelky vůbec nevypořádal s otázkou ochrany vlastnického práva. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že jiný spoluvlastník není povinen informovat ostatní spoluvlastníky o pohybu třetí osoby v domě. V této souvislosti uvádí, že k ponechání psa bez vodítka a bez náhubku nedošlo na veřejném prostranství, ale v uzavřeném prostoru jí spoluvlastněného domu. Odmítá rovněž závěr krajského soudu, že stěžovatelka jednala neopatrně ve vztahu k neurčitému okruhu osob, neboť případnou subjektivní stránku je třeba hodnotit pouze ve vztahu kontaktu psa k poškozené. Dle Nejvyššího správního soudu neměl krajský soud povinnost zabývat se otázkami spojenými s vlastnickým právem stěžovatelky k jí spoluvlastněnému domu, v němž došlo k přestupku, nad rámec uplatněných žalobních bodů. V žalobě stěžovatelka namítala, že vchodové dveře do domu byly uzavřeny a poškozená neměla bez souhlasu spoluvlastníků právo do vnitřních prostor domu vcházet. Zaměstnavatel poškozené ani ostatní spoluvlastníci domu si od stěžovatelky nevyžádali souhlas se vstupem svých zaměstnanců do domu, ani stěžovatelku o tomto neinformovali. Krajský soud k těmto žalobním bodům v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobkyně venčila svého psa ve společných prostorách domu, kam mají přístup i jiní lidé, a dále, že na tomto místě je možný střet jejího psa s ostatními spoluvlastníky domu a rovněž tak i jinými lidmi, kteří mohou přijít do domu, např. za účelem návštěvy, o čemž ostatní spoluvlastníci nemají povinnost informovat stěžovatelku.

Zdejší soud považuje odůvodnění rozhodnutí krajského soudu za dostatečné. V obecné rovině jen stručně doplňuje, že vlastnické právo z hlediska svého rozsahu není a nemůže být zcela absolutní, neboť naráží na vlastnická práva jiných subjektů. Úvahám stěžovatelky, která nepředpokládala, že by se cizí člověk mohl bez jejího vědomí pohybovat v domě, jenž nevlastní výhradně ona a současně v něm nebydlí pouze ona, nelze přisvědčit, neboť tím by bylo naopak popřeno právo ostatních spoluvlastníků pohybovat se bezpečně v prostorách domu. Ani závěr krajského soudu, že stěžovatelka jednala neopatrně ve vztahu k neurčitému okruhu osob, není nezákonný. Není možné vždy bez dalšího vyloučit a není to ani žádoucí, aby soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemohl ve svém rozhodnutí uvést i obecnější úvahy a závěry. Právní úvahy obsažené v celém odůvodnění předmětného rozsudku krajského soudu se vztahují přímo k projednávané věci, tedy k napadení a zranění poškozené psem nezajištěným stěžovatelkou, pouze v jeho závěru se objevují obecnější závěry, kterými se však přesto krajský soud obrací na stěžovatelku. Kasační námitce stěžovatelky tak nelze přisvědčit.

V závěru kasační stížnosti stěžovatelka fakticky popírá samotný fakt, že její pes poškozenou kousl. Podle jejího názoru nebylo prokázáno, že by si poškozená nechala ošetřit zranění způsobené jejím psem, když se k lékaři dostavila až v 11:45 hod. Z textu celé kasační stížnosti je přitom zřejmé, že stěžovatelka v obecné rovině nezpochybňuje existenci předmětného incidentu mezi jejím psem a poškozenou. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného uvážení (§ 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Kritériem volného uvážení jsou zásady logiky, přičemž v odůvodnění správního rozhodnutí musí být způsob hodnocení důkazů náležitým způsobem popsán. Rozhodnutí žalovaného v této věci obě kritéria naplňuje. Skutkový stav byl prostřednictvím důkazních prostředků obstaraných ve správním řízení dostatečně prokázán a má oporu ve spisech. Na tomto místě lze odkázat především na protokoly o podání vysvětlení ze strany poškozené a stěžovatelky a zdravotní záznam ošetřujícího lékaře poškozené ze dne, kdy došlo k inkriminované události. Obsah lékařské zprávy, o kterou krajský soud opřel svůj závěr o skutkových okolnostech věci, stěžovatelka nijak nezpochybňuje. Časový odstup mezi drobným zraněním poškozené způsobeným psem stěžovatelky a její návštěvou u lékaře není ve věci rozhodující. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že poškozená dokončila roznášku novin, jela domů, následně šla na obvodní oddělení Policie České republiky a poté k lékaři. V dané věci šlo o drobné zranění, které poškozené nebránilo ve výše uvedených činnostech, a proto není v rozporu s principy logického uvažování, ani se nejedná o nevěrohodným tvrzení, že poškozená nešla k lékaři bezprostředně po kousnutí psem stěžovatelky. Dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze pouze z tohoto důvodu zpochybnit vznik a okolnosti incidentu.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2009

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu